

Stromy nesú nebo

Emma Tomková

Autor	Vydavateľ	Licencia	Vydanie	GKBN
<u>Emma Tomková</u>	<u>Greenie knižnica</u>	<u>CC-BY-NC-ND</u>	<u>Prvé (2020)</u>	<u>111001</u>

O knihe

Poetické momentky s využitím stavebného princípu synestézie a oxymora, miestami predvedenie schopnosti ozvláštnene sa pozerat', inokedy je prítomný aj autentický ľudský pocit.

Tak ako sa človek necíti neustále rovnako sa prizrieš na moje myšlienkov
rozhádzané básne, vcítiš sa do okamihu ich písania a uvidíš pestrofarebnosť
môjho zmyslu pre život.

Obsah

Stromy nesú nebo.....	1
O knihe.....	2
Obsah.....	4
~ T(y)voj Nezmysel ~.....	5
~ Pomalá tma ~.....	39
~ (Ne)viditeľný (si) ~.....	42
~ Podvečer ~.....	43
~ Keď chýba slnko ~.....	44
~ Tebe, večné dieťa (svojich rodičov) ~.....	67
~ Para – normálnosť - digma ~.....	86
~ O živote, bez neho ~.....	95
~ Trocha (seba)klamu ~.....	122

~ *T(y)voj Nezmyseľ* ~

Snívam tvojím zrakom, aby moja myseľ bola voľná

Bodlo by mi tvoje pohľadenie láska, splývam slovne s mojimi myšlienkami

~

Odliepaš si masku z tváre
Večerný rituál
Ligoce sa ti na dlaniach
Od cenných pľuvancov doby
A nabúraných myšlienok
Na tvoj umelý úsmev
Ako muchy, ktoré letia svetom
Možno ti len niesli správu
O zajtrajšej apokalypse
Tvojich modrých očí

~

Vyrezávaš mi do rúk

Sekundy samoty

Plujem ti nahotu

Na hrudník

Dunenie mi rezonuje v ušiach

Raz nám budú odchody ukradnuté

~

Voniaš mnou
Zanechávaš stopy,
Aby som našla
Správnu cestu
Pre seba
A teba?
Nepustím zo zovretia
Zatras mnou
A spievaj mi o úteku

~

Cítim ťa
Cez dierky,
Ktoré si mi vyrobil
Na vrchu nádoby,
V ktorej ma chováš
Ľúbim ťa očami
A ty
Ma krmiš svetom
Ak ti utečiem
Pochopím
Prečo sa kvety otáčajú
Za slnkom

~

Svojím pohľadom
Ti topím oči
Strácajú farbu
Zakrývam si ústa
A šepocem ti mnou
Povolenie,
Aby si mi ich mohol
Znova dokresliť

~

Kúšeš mi do pery,
Aby som počula
Svoje stonavé myšlienky
Tvoj hlas vo mne
Bubnuje
Znič ma
Snáď nemám dôležitosť

~

Nepočujem tlkot
Tvojho ja
Neskrývaj sa
Dokážem cítiť
Tvoje potreby
Zahodím svoj zrak
A budem dýchať
Tvoju prítomnosť

~

Vyzlečiem ťa
Z kože človeka
A vdýchnem
Ti do tváre narcizmus
Ten tvoj
S ktorým si tak stotožnený

~

Hráš môjmu vnútru,
Aby tancovalo
Striedaš výšiny
A nechávaš ma padať
Roklinami
Kým si rátaš perie
Na svojich
Falošných krídlach

~

Vypĺňam ti medzery medzi prstami

Svojím dotykom

Vydychujem podstatu

A ty si ju chytáš do pohára,

Aby ti ľahko mohla ujst'

~

Robíš rovnaké veci
Naruby
Oproti mne
Vyťukávam ti
Znelku úsmevu,
Aby si nakreslil žiaru
Nášho súhvezdia
Spomienky sa nakopili
A čas mu už na tvár
Stihol nakresliť starobu
Nádej, že ju ešte uvidí
Zmizla
S poslednou
Lyžičkou horúceho vývaru
Ich spoločné noty
Dozneli

~

Vyzliekaš ma
Z hnevu
Obklopuješ láskou
Voláš ma do sveta
Nevinných
V tebe vždy nájdem zmysel

~

S ľahkosťou sa rozplývam

V tvojom pohľade

Dráždi a núti ma

Neprestávať

Upadávať v tebe

Nepusť ma

Ukradol si si ma

Navždy

~

Nebolia t'a krídla
Neustále mi lietaš po rozume
Už mám z teba
Zodreté myšlienky
Zosadni
A kúp si nové tenisky
Na cestu k mojim tajomstvám
Počkaj ma

~

Nútiš ma vracat' sa
Do minulosti
Aj keď vieš,
Že radšej pozerám dopredu
Vplietaš mi do myšlienok
Históriu
Aby som sa mohla
Poučiť
Vyťahuješ mi dych
Priamo v momente,
Keď po ňom lapem
Dusiš ma vlastnými slovami
A učíš pádom na cestách
Počítaš so mnou
Kameňmi-roky
Skryté v (ne)ľudskom šťastí

~

Dážď sa vpíjal
Do našich zovretých rúk
Rok
Nám do nich
Vkreslil dôveru
Čas stvrdol

~

Pri poslednom výdychu

Dotýkam sa ti jazykom

Nosa

Cítim na ňom chlad

Šumu, ktorý stíchol

Zaviaž mi oči čiernou,

Aby som lepšie videla

Ticho

~

Hľadám poslednú nezábudku,

Ktorá mi ťa pripomenie

Tvárou k slnku

Hádzem tiene za seba

Pretnime naše cesty

Opäť v jednu

~

Zoberiem ti z jazyka
Chuť mojich pier
Podaruj mi nádej
Na nový začiatok
Pripomeniem ti,
Že ja som ty
Spolu pôjdeme navštíviť
Ďalší deň
Len tak
Medzi dvoma dlaňami

~

Aj keď
Stíchne posledný hlas
Vyschne posledná kvapka vody na tvári
Prestane kričať krása prírody
Prsty na klavíri dohrajú sonátu
Ty budeš stále
Mojou odvrátenou stranou Mesiaca

~

Stupídnoš'
Infantilizmus tvojhó pohľadu
Trháš mi myšlienky
Ako vtákom perie
A brániš nám lietať
Moja senzibilita ťa núti
Ubližovať

~

Poznačil si ma hudbou
Tichými výkrikmi
S dychom lesa
Ukradol moju pozornosť
Dlhými prechádzkami do večnosti

~

Ľudstvo mi ťa ukradlo
Spod hviezdnej oblohy
Už ma nebudeš sýtiť slobodou
Výkrikom do neznámych hôr mi ťa pripomína
Iskra ohňa
Ktorá ničila
Tvoju utečeneckú gitaru

~

Tvoje chaotické myšlienky
Usporadúvam do letokruhov
Pre teba
Vždy sa to točí rovnako
Intenzívne
Mám závrat, keď sa snažíš
Nájsť v nesprávnych vetách
Prenasleduješ smrť
Odpúšťam ti,
Lebo nevieš, čo činíš

~

Ponárať sa do ľútosti
Utápať sa v známej vode
S nádejou veriť v nemožné
Roztrhať posledné úsmevy
A pomaly ich lepiť
Do tmy

~

K rozlúčke so starým dňom
Ma donútil nonsens v tvojich očiach
Utopené slová, ktoré si na mňa cez ne lial
Neboli darom pred dúhou
Aj slnko býva unavené
Nakreslím ti moje city
Odkiaľ som to všetko vedela
Náhody sú, ale nie sú náhodné

~

Vystúp trochu nižšie
Nevieš sa naladiť
Trafiš ma zmyselne
Na tejto úrovni,
Z ktorej by som ťa zhodila
Znova o čosi vyššie

~

Svoje názory splietaš

Ako syntetiku

Nalákaš ma

A pridusiš

Svojím umelým

TY

~

Bol si pre mňa obalom
Vďaka mojej zrelosti
Tvoja vitálnosť rástla so mnou
Hlbšie sme sa do seba ponorili
A zabudli, že melódie skrz nás tiekli
Opačným smerom
Cestou k poznaniu
Sme urobili tanečnú otočku s výskokom
Bližšie ku kráľovstvu
A znova sme s úsmevom zmenili smer

~

Pocit prázdnoty
Preplňujú tvoje
Klamlivé slová
Odstrkuješ ma láskou
Predstieraš to
Si spomienka

~

Ukradnem si
Tvoj úsmev,
Pre svoje osobné potešenie

~

Zabudni
Farbu mojich očí
Podaruj môj hlas
Vtákom
Budem s nimi
Nemo spievať
Tebe
Pod oknami,
Aby si ma nepoznal

~

Boli sme svoji
Predtým, než sme existovali
Stvorení pre podstatu
Koniec

~ Pomalá tma ~

Zobudila som sa mŕtva.

Pomaly sa mi rozplývala hmla pred očami. Bola som rozospatá, no taktiež už bol čas vstať. V popolníku dohorievala cigareta a dym ma pomaly vtlačal späť do izby, rozplýval sa a dráždil mi oči. Otvorila som okno, oviaľ ma studený závan, ktorý sa mi tak rád pohrával s mojimi dlhými čiernymi vlasmi. Padali mi do tváre a zakrývali moje tmavohnedé oči. Rodičia mi stále hovorovali, „že si takto kazím zrak.“ Hlavným dôvodom, bolo spojenie s nimi. Cez neviditeľno. Nikdy mi neverili, že sú tu pri mne, ovládajú môj život a rozhodnutia, hrajú sa so mnou, skrývajú pred okolitým svetom.

Vstala som. Niečo bolo neobvyklé ako každodenne. Pomalými krokmi som sa priblížila k veľkým dreveným dverám, ktoré som tak milovala a mojej izbe dodávali strašidelný nádych. Chytila som sa kľučky, bola vlhká. Ruka sa mi rýchlo zošmykla. Odtlačila som dvere, ktoré ma hlasitým vrzganím prekvapili a svetlo spoza nich ma ovalilo. Príliš veľa svetla. Neznášam svetlo. „Nieeeee!“ nahlas som vykrikla. „Vedela som to, že to raz príde“ zamrmlala som si. „Prečo dnes?“ Rozbehla som sa po úzkej chodbe, ktorá viedla na našu veľkú záhradu. Neboli tam, neboli nikde. Moji rodičia. Prišli si po nich. Rozpršalo sa. Voda mi pomaly stekala po tvári, chytala som kvapky dažďa do úst. Tak ako vždy, keď prší. Lahla som si na zem. Vydychovala som horúci vzduch, ktorý vo vetre formoval nesymetrické tvary. „Prečo prichádzate?“ kričala som nahlas. Do očí sa mi tislí slzy, ktoré boli mojím vykúpením v momentálnej

situácii. „Raz sa to malo stať, videla som to vo vízii, no dnes? Dnes ešte nemal byť ten deň.“ Temnota ma pomaly pohlcovala, no ja som si bezradne ležala v bahne pred domom a dážď ma pomaly vyzliekal zo suchého.

Zaspala som. Prebudila som sa náhle, rýchlo, no zároveň bolestivo a pomaly. Tma sa už pomaly šírila po celej záhrade, zahalila stromy, potok. Nastalo ticho. Ovíal ma studený vánok. „Sú tu! Sú blízko!“ preľakala som sa. Výskokom som sa preborila cez hustejšie bahno, ktoré sa stihlo vytvoriť počas môjho hlbokého spánku. Utekla som do domu. Stále som bola sama. „Ste tu?“ opýtala som. Ticho sa pomaly šírilo, bubienky mi rezonovali nečakaným pokojom. „Nikto tu nie je!“ odvetila som si. Mala som pocit, že si tu celý čas vediem sama monológ, ale schizofrenik som tiež nebola. „Neklam si!“ strelila som si facku. „Veď ste tu!“ Hlasitým buchotom sa za mnou zavreli dvere. Roztrieskalo sa sklo na všetkých okrem mojich do izby. Veď jediné ony, nemali sklo, načo by aj. Mohla by som sa na nich poraniť. Vykrváčať. Znova som sa rozutekala.

Vykopla som dvere do mojej izby. Nočné svetielko ešte stále svietilo a dodávalo mojej izbe normálny vzhľad. Dostala som nával zlosti. „Prečo ma tu rodičia nechali samú? Ako mi to mohli urobiť?“ vrieskala som. Strhla som všetky fotky zo steny, potrhala ich a pomaly páčila na malilinké kúsočky. Zahodila som spomienky na nich, keďže ma tu s NIMI nechali len tak napospas osudu. Bezočivo. Tresli dvere. „Teraz sú tu, konečne si po mňa došli“ povýšenecky som sa pousmiala. Dym z horiacich fotografií som vdychovala pasívne, pomaly a jednoducho. Vždy som vedela, že to ich priláka

až dnu, ku mne. Zhodila som svetlo z nočného stolíka. To sa rozletelo,

žiarovka praskla tma. Moja tma.

Pošúchala som si moje hnedé oči. Zaspaté hnedé oči. Odsunula som si vlasy z tváre a vyplazila jazyk. Takto som neustále skúšala chuť vzduchu. Bolo chladno. Vzala som denník, ktorý som mala ukrytý pod mojím veľkým čiernym vankúšom. Zasvietila som si baterkou a vpísala ďalší údaj. „Nespájaj sa s nimi, keď sú tak blízko!“ Vždy mi to rodičia opakovali. Nikdy mi neverili, že ONI sú moja druhá rodina a nie tá moja adoptívna bezočivá matka, spolu s jej priateľom, ktorý sa hrá na môjho otca. Fotky pomaly dohorievali a v izbe nastala tma.

„Kristen! Kristen prestaň vrieskať! Títo pracovníci si s tebou dajú už konečne rady. Nie ako ja!“ kričala mama a potiahla si zo svojej Marsky, ktorá jej tak ničila pľúca. Výdychom si užívala každú chvíľu. Nemusela sa nad ničím zamýšľať. Nádyh, výdych. „Nie mama!“ pľuvla som je do tváre.

Znova ma zobrala na psychiatriu.

~ (Ne)viditeľný (si) ~

Skús utkať v tme za svetlom, ktoré nevidíš. Skrývať sa pred tichom, zapadnúť do davu ľudí. Nastal čas odletu do čierneho sveta plného neznámych možností.

No i tak sa snažil pochopiť čaro tajomna tam hore. Vzlietnutý on, medzi čiernom a hviezdami. Pomaly sa strácal v tom tichu v nadoblačne. Dotykmi ničoho rozpoznával spojitosti. Len tak lietal niekde mimo reality. Stratil sa v myšlienkach, objavoval nový svet. Chuť ničoho bola teda obzvlášť priateľská. Najradšej by ostal v tejto dimenzii natrvalo. Vo svojej fantázii. Opatrne sklonil zrak, vytiahol paličku, otvoril dvere knižnice. Držal Vesmír v braillovom písme a krokom sa stratil v tme.

~ *Podvečer* ~

Večer sa pomaly roztekal po mačacích hlavách tichého námestia. Sedel tam ako každú noc a skrýval sa pred tichom. Čakal ma? Nemo som pozorovala jeho každovečerný výraz tváre, tie dlhé čierne vlasy s ktorými sa tak rád pohrával vietor si odsúval z čela a kládol za uši. Pôsobil flegmaticky, svojsky, ale nesmierne prít'azlivo. Z koženej tašky vytiahol zväzok strán, skicov, pár mu ich vypadlo a ochutnalo čaro studeného mesta. Pomalými čiarami obdaroval nahý papier slovami a obrazmi. Nevšimol si ma ani raz. On bol totiž mojou večernou múzou na myšlienky skryté v novej básni, jeden chladný

~ *Ked' chýba slnko* ~

Kritizuj ostrým pohľadom tmu a jej tieň, potom nikdy nenájdeš zdroj svetla

~

Podme si čmárať
Prstom po oblohe
Maľovať súhvezdia
Utekať lesmi
Zahodiť šatstvo
A len tak
Utekať za vlkmi

~

Zavýjaš rytmus
Bezhviezdnej oblohy
Zosielaš viac tieňov,
Aby si ma rýchlejšie
Pohltil
Rátaš svoje slová
Vyfukuješ ich vetru
Chceš mi preniknúť
Do tela

~

Keď som veľká
Mám zákaz chodiť naboso
Spávať v náručí hviezd
Naháňať sa za dymom
Z kradnutých večerov
S priateľmi
Chcem byť veľká,
Aby som to všetko mohla

~

Kreslím si do očí
Zabudnuté slová
A ty stojíš nepoznaný
V tmavom kúte
Odbíjaš ma
Kľučkuješ
Odíd' do iného rána
Sen

~

Cestujem
Spolu s mesiacom
A hviezdám ukazujem
Ako po páde
Opäť vzlietnuť na nebo
Prifúknem dúhe
Posledné farby
Rada
Si upravujem
Svoje sny

~

Steká ti pot
Po chladnom tele
Tlejúca svieca
Mi páli ruky
Kryjem ju
Zvolávam čiernu
Noc je tvorivá,
Keď iba svetlo presvitá
Cez stromy

~

Chcem ťa ochutnať
Nechať sa osvietiť tmou
Zaspávať v kriku
Hviezd
Zo snov postaviť
Nový deň
Chcem

~

Vždy

Mi daruješ nový deň

A večer ma znova necháš

Blúdiť cestami

Dones mi ešte trochu

Teba

Ved' ty si môj

Nebeský kráľ

~

Keď kráčam po mačacích hlavách

Už tichého námestia

Chytám posledné

Kvapky slnka do dlaní

A počítam lúče,

Ktoré zostali

Stratená verím,

Že sa lastovičky vrátia

Skôr

~

Skrývam sa
Za rohom
Čakám
Kým ťa postupne
Zahalím tmou
Ukradnem ti dych
A vpijem sa
Do tvojho zrelého úsmevu

~

Keď chýba slnko
Nechávaš ma utekať
Tmavými uličkami
Bosú
Prenasledovanú
Iba spomienkami
Pomaly
Mi rozčešeš vlasy
Namokro

~

Ked' zaspím
Pýtam sa anjelov
Aké je to
Spat' medzi hviezdami
Ako sa píšu sny
A prečo smúti nebo
Nedočkavo čakám na odpoveď
Aj keď viem
Že sa ju dozviem
Až keď budem s nimi
Opäť lietat'
Medzi oblakmi

~

Zaspávaš
Ja ti pletiem
Silu hviezd
Do korieňkov tvojich vlasov
Tvoje oči
Plačú (s)nami

~

Noc ma už stihla skryť
Do tónov mojej gitary
Nádej malého dieťaťa,
Že neodíde mizla
S odviatym vetrom
Vždy som túžila
Dýchať s nocou

~

Hľadaj ma
Skrytú v oblakoch
Odviatu snami
Len tak
Z únavy

~

Kráčam
Zabudnutým mestom
Stotožňujem sa s tichom
Vo svetle lampy
Sa pred tebou skrývam
A verím,
Že ma opäť nájdeš
Ako noc
Spúšťam sa po lane
Mojich nenaplnených želaní
Viažem uzol
Ako slová
Chytám do dlaní
Padajúce hviezdy
A neželám si nič/všetko

~

Ležím na nočnej oblohe

Navôkol všetko

Kvôli mne stíchlo

Spájam prstami

Hviezdne brány

Prijímam ich za svoje

Aj keď vedú

~

K tvojej mliečnej dráhe
Noc ma skrýva
Prerážam tónmi z mojej gitary
A verím
Že nikdy neodídeme

~

Kričí mi vnútro
Roztiahnem ruky
Dýcham nosom a stojím blízko smrti
Oblizujem si prsty, aby som ti vedela povedať,
S ktorým prúdom vetra
Vzlietnem do neba
Pošlem moje sny
Do ďalšieho rána

~

Hviezdy vzrástli do nočnej podoby

Čakám na čas,

Ktorý mešká

~

Vyjem s vlkmi
Vysoko v nebi
Spúšťame naše prosby
Hmlou do neznáma
Kradneme noci zmysel

~

Pod'
Ukážem ti chodník
Ku hviezdám
Ako svietia
Padajú
Živú vo svojom svete
Vesmíru
Presne tam pochopíme
Zmysel

~ Tebe, večné dieťa (svojich rodičov) ~

Detské oči nazerajú do neba, naše rovno

~

V horúcich letných dňoch
Vysedávam s tebou
Na kopci
Dnes máš vábivý mliečny účes
(roky sa preukázali)
Pomaly si ťa vychutnám
Roztopenú
Lyžičkou
(čokoládka)

~

S nádejou trhám lupienky margarét

Lúbi? Neľúbi?

Vietor ich odfúkol

K tebe

Zjem jahodu

A privítam ťa

Letne

~

Mami
Darujem ti
Posledné nezrelé slnko
V púpave
Budeš mi s ňou
Do vlasov zapletať
Dospelosť
Zabudneme na koláče
Upečené na pieskovisku
Prifúkňime si
Kus môjho detstva
Kým úplne neodkvitne

~

Tati
Obletúvaš ma
Ako motýl'
S láskou mi daruješ krídla
Aj v chladných septembrových dňoch
Mi ukážeš
Letné slnko
V mojich očiach
Spolu sa usmejeme
Do sveta

~

Tam hore

Pozri

Vravieval otec,

Keď som nechápala

Zmysel môjho narodenia

Vraj k šťastiu potrebujeme

35 vecí

A TY SI JEDNOU Z NICH (niekedy stačí tak málo a aj v tom kamennom
svete nájdeš kus neba)

~

Nestačí mi
Teplé kakao
Od teba
Hneď zrána
Pletiem si vlasy,
Aby som sa ti páčila
Znova
Zohrej mi ruky
neobyčajne

~

Ked' ti opät' rozkvitne
Nový rôčik na tvári
Spolu objímame spomienky
Pozrieme rovnakým smerom
Rozveselíme smutné poobedia
Budeme mladšie
Babi
Kráčajme jednou cestou
Ruka v ruke

~

V chladné decembrové večery

Visíme vo hviezdach

Pletieme nové koledy

A sypeme z neba

Nehu

Skryté pod perinou

Lúštíme sny

~

Odfúknem ti roky
Posuniem ručičky hodín
Dozadu
Aby si tu bola
Navždy

~

Aj keď majú
Tvoje modré oči
Občas zlý deň
A vlasy
Si už stihli obliecť belobu
Stále si štrikuješ vlastný svet

~

Som (rada)
Jeho súčasťou

~

Môj nepriateľ lenivosti
Farebných snov
Neustále riadi moje kroky
Kontroluje plány
Napomínam ho
Ďalej si kričí po svojom
Tik-Tak

~

Lietam
Lebo som ukradla krídla
Motýlej princeznej
Hnevá sa
Že sa nemôže dotýkať
Kvetov na lúke
Zatvára kalichy
Plače rosu
Ešte raz
Si pozriem nebo
A vrátim úsmev
Na jej tvár

~

Vypadávate mi z rúk
Lepíte sa na nos
Červenám sa
Chladím si jazyk
Ste moje malé tanečnice
Z beloby

~

Čas je šťastie
Prechádzajúce sa
Po chodníku záhrady
Obzerá si spiace stromy
Je neviditeľný
A predsa ho má každý dostatok

~

Mesiac sa odráža
Na hladine vody
Hrej ma rukami
Pri bielych bodkách
Padajúcich z neba
Za chvíľu s nimi odídeme
Nevedno kam

~

Vkrádaš sa
Do mojej hlavy
Ako zlodej,
Ktorý sa chystá zrušiť
Môj status
Nikdy sa ti to nepodatí
Heslo
Poznám iba ja
Tvoje meno

~

Pani,
Ktorá fúka na môj svet
Biele šťastie
Putuje svetom
A aj mráz oblieka
Do teplého štrikovaného svetra
Pošlem ti do neba koledy
Na anjelských krídlach
Vďaka za radosť
Zimná kráľovná

~ Para – normálnosť - digma ~

Zamysli si nad tým, čo tvorí tvoje okolie

~

Skĺzla si sa po mne
Uchytila
Objavila som v tebe
Nový svet
Vďaka
že ma vedieš správnou cestou
Viera

~

Stretla som ťa
Nečakane
V sychravom ráne
Pavučinových vložiek
Bol si ako biely závoj
Visiaci vo vetre
Od vtedy si pri mne
Môj anjel

~

Postrácané
Veľmi dôležité
Hľadali sme sa
Vo veršoch
Bestselleru
S nádejou na perách
Sme zostarli
V knihách
Slovne

~

Umierajúci svet
Stena medzi bielou a čiernou
Smrť si už vyberá
Svoju obeť
Svetlo zhasína
Naokolo smútok
V srdci prázdno
Bodka

~

Vpíjam sa do papiera
Roztečených slov
Svietim si cestou
Pri hľadaní myšlienok
Skúsim ich odfúknuť
Sú nepodstatné pri spánku

~

Rozpadáva sa mi chuť

Dňa na jazyku

Zatváram dvere

Pred nevydareným

Stereotypom

Vydýchnem pozostatky

24-hodinového kola

Do zabudnutia

~

Si vedomý
Živej smrti
Hviezdy, keď horí
Pre tvoju pozornosť
Ani náklonnosť Zeme
Nevyrovná tvoj priamy úmysel
Stať sa mojím skromným vesmírom

~

Skrývať sa pod hladinou

Slanej kvapaliny

A pozorovať svet

Zdola

Je niekedy omnoho lepšou voľbou

Ako byť nad vecou

Rozhranie dvoch výšin

Mierni pokojný stred,

V ktorom sa nachádzam

Pod'

Naučím ťa v ňom lietať

~ O živote, bez neho ~

Jedine to, čo máš v hlave ti zaručí to, čo budeš mať v rukách

Tvoje oči utekajú po neznámych schodoch

Došla zmena mena, kolobehu kapitol, roztrhaj tú knihu ničoho

~

Roztrhať
Posledné nevyslovené
Tóny
Kradnúť sny iným
A zabíjať tie naše
Nenaplnené
S chuťou vyplúť hriech,
Ktorý nás všetkých láka
(Ne)zhrešiť

~

Vraj lietanie
Je rýchly pohyb
Vzduchom
Kto by nemiloval blankyt
Pohlí ťa domodra
Až k zemi
Si naivná
Odteraz
Ktosi?
Bude radšej bosý

~

Nejaké slovo
Odmietlo tvoj charakter
Požiera ťa
A ty aj tak naivne
Zazeráš po iných
Vetách

~

Stekajú nám kvapky

Po veciach

Čistého tela

Držíš ma

Nad hladinou

Neutopíš ma

Učil si

Ma plávať

~

Kížem
Po zamrznutých listoch
Svojej knihy
Hádam sa s písmenami
Milujem chuť
Fantázie

~

Keď mi už dýcha
Na krk jeseň
Vytiahnem zážitky
Spiace na papieri
Schúlim sa do ich
Zrelého obilia
A budem čakať
Na slnko
365 dní

~

Moje zodreté prsty
Dohrávajú
Posledný takt
Vreskot môjho vnútra
Skrýva tvoj úsmev
Ukradnem ti zmysel života

~

Vyhod' do vzduchu

Celok

Lebo ty ho už nemôžeš

Pevne držať

Nepatrí ti krása

(Ne)pochopeného

~

1939

Steblá vdychovali ničotu
Strniská sa pomalými krokmi
Zahaľovali
Do nemeckej pôdy
Skuvíňali a prosili o slobodu
Ľudia sa topili
V spomienkach na útek
Heil Hitler

~

Zavinutá
Keď na mňa padneš
Zhora
Neublížiš mi
Navštíviš môj svet
Chladom
Povedzme si,
Že naozaj
Je ticho krajšie

~

Naháňaš ma tupým nožom
Pomedzi oceány
Dokým si nespálím
Ukradnuté topánky
Trasú sa mi pery
Skry ma
Pred zločinom proti ľudskosti

~

S červenými očami
Sa predieram hmlou
Pohlcuje mi oči
A vyzlieka ich zo suchoty
Bezočivo mi tlmí tep
Zomieram

~

Padajú a skrývajú
Opustené pozostatky
Jesennej úrody
Roztečú sa
Mi po horúcich dlaniach
Miznú s odviatou zimou
Aj tak mi zakazujú dýchať
Jarnú vôňu

~

Utekaj prázdnyimi stopami

Oblep sa svetlom

Vyry svoj spev

Do kôry stromov

Tvoje ustráchané prsty

Cítia,

Že sa chceš vrátiť

Domov

~

Spev vtákov
Mi melodicky
Skracuje chuť
Vysloviť
Zbytočne odeté slová
V bezfarebnom
(Po)tichu

~

Filtruj múdrosť
Stotinovým prejavom
Môjho alterega
Zaduseného
Tvojím nechápavým pohľadom

~

Carpe Diem

Človek rozumný

Podaruj mi za hrst' snehu

Tvrdosť prírody ma nasýti viac

Ako tvoje tekuté oči,

Keď si poskladáš puzzle

S uvedomením,

Že ani voda nie

JE

Vždy

Rovnaká na tom istom mieste

~

Výkrik úniku
Lemoval pusté polia
Slzy sa žalostne topili
Na mojej tvári,
Ktorú obaľoval Mesiac
Kradol svetlo hviezdám,
Aby mi ukázal cestu

~

Domov spoznával
Cez obrazy
Prsty mu sklzáli už len
Po pamäti
Štíty vysokých vrchov
Sa strácali
A on sa učil
Dýchať domovinu
Znova

~

Zamrzali mu slzy
Prekvapivo pomaly
Sa mu vrývali
Ako slová
Do bytia

~

Slovo

Ťahám ti ho z jazyka

Z posledných síl

Sa ho snažím skrotiť

Iba pre seba

Nakoniec som ti ukradla

Pointu

Z očí

~

Tajomne ma lákaš
Fantázia
Ale obklopila si ma mlčaním
Vdýchnem tvoj mrazivý bozk
Zostávam sama,
Ale medzi riadkami
Už cítim obrazy

~

Pomaly sa rozpadávaš
V lietajúcich kvapkách búrky
Hádzeš do povetria
Prázdne slová,
Ktoré sa možno
Niekde uchytia
Každému daruješ svoje chyby
Aj tak ťa opäť klame krivé zrkadlo

~

Čas sa ti skrýva
Pred očami
Nechce ťa naučiť
Svojmu tajomstvu
Ak ti raz utečie
Nenájdeš ho
Ani v svojich hodinkách

~

Naučia ťa ničieť,
Plakať, smútiť,
Zakopať svoje sny

Zväčšiť nebezpečenstvo rieky,

V ktorej plávaš

Druhí ti pošlú lano

A vytiahnu ťa na nohy

~

Pochopím ťa
Jedným nádychom
Kráčajme po vode
Hľadám ťa
V bezfarebnom zástupe
Ruží
Chodenie nie je
O nohách na zemi

~ Trocha (seba)klamu ~

Nauč sa byť šťastná sama so sebou, stotožni sa s tebou, dozrej

Keby si verila skutočn(osti)e, nikdy by si nebola naivná

Nájdeš jedine tak čistého človeka, ako si ty sám, aby ste neskôr mohli
spoločne špiniť

Staň sa tým, načo si bol predurčený, nikto iný neprerazí prekážky silnejšie ako
ty

~

Pofidérne skrývajúca sa socha

Maľovaná temperovými výsledkami stromov

Som slobodný spoločník, zapalujem iskru nádeje v tmavých nociach

Som štvaná otrokyňa, zvijam sa od bolesti nepochopených krás voľných
nádychov

Som JA, celý svet spieva o nás dokopy

Nepýtaj ma odpustenie, vhod' svoje problémy do vetra, zmetie ich a ty
zabudneš

Na poznanie mojej osoby

Pofidérne skrývajúca sa socha

~

Rada by som ti povedala, ako sa mi páčiš, ale neviem to, rada by som povedala, čo je v tebe a čo je vo mne, ale nedokážem to a rada by som povedala, aká túžba pulzuje z mojich nocí a mojich dní. Namaľujem ti to.

Temperami, tak pofidérne.

Je ľahké skratkou ísť a nepoznať komu náležíš

Mlado dospievam a preto ma nechápeš

Tmavé tiene mi pletú vlasy do spomienok

Ktosi čosi na nič sa nezmôžeš

Dýchaj, leť a ukradni si pramienok

Mojich nedokončených zvláštností

~

Slobodná a spútaná vetou
Tak voľný s vysokým poletom
On, dobre vie to,
Že nespútaná lietam svetom

~

Ukry sa mi v očiach a blúd'
Po klzkých schodoch svetlých zajtrajškov
Smút'
Budem tvojou neznámou
Myšlienkou na konci jazyka
Malá labuť
Nepochopená
Uhýbajúca sa
Ľudským bremenám
Tak skry ma v tvojom sne, venovanom mne

~

Slobodná a spútaná slovom
Tak skrytá s objektívnym postojom
Ty, dobre vieš to,
Že ľúbiť ma smieš, preto

~

Snívam v končinách zabudnutá

S odviaym letom

Požičanými krídlami vtákov

Uzavretá pred nie tou

Vysvetlivkou poznania

~

Tak slobodná, ktoré lieta oblakmi

Blúdiaca poverím

Utekám za tebou

Nespadni

Som vytvorená snami, nami

~

Je to ľahko skratkou ísť a nepoznať komu náležíš

Mlado dospievam a preto ma nechápeš

Doplietaš mi vrkoč zodpovednosti

Za teba a naše súvislosti

Ja sa nedospelá skrývam v rohu

Snád' raz si ma ukradneš

~

Zabúdam na svoju tvár
Počujem farby,
Ktorými som ľuďom maľovala úsmevy
Vidím zvuky,
Ktorými som ľuďom ukazovala ticho
Nakreslím X na zrkadlo
Aby som vedela
Kto som
(To)nekonečno

~

Ja som kráľ svojej zeme
Sám sebe pánom
Upletená z nočných vzdychov
Nehybných ľudí

~

Som zmätená, keď za sebou nechávaš
Lístočky skryté na stromoch
Som to ja, kto je na nich nakreslený
Utekám po tvojich stopách, až niekde
Do neznáma,
Aby sme sa mohli
Znovu spoločne narodiť

~

Vedome prežívam
Medzi tmavými alejami
Tam, kde je ľudsky mŕtvo
Divoké priestranstvá pre lov
Láskyplné v počúvaní
Mojich tichých úsmevov
Darovali mi masku
S čiernymi očami,
Aby som vedela
Ako Slnko (ne)svieti

~

Niekedy
Bez odpovede
Čakám
Po tvojom DOPYte
S nemým slovom
Na jazyku
Sa škrtnem
S vyhodným papierom

~

Pocit

Zaujímavo-zvláštne
Neprecítene-nevyjadrená
V objatí štyroch stien
Pohltená listami kníh
Hodím do seba niečo,
Čo ma udrží pri živote
A pôjdem sa slano vyliat'

~

Sedím (tu)
Rátam odviatae myšlienky ľudí,
Ktorí už lietajú inými svetmi
Dýcham s vánkom
A moru kradnem slanosť
Ukáž mi
Tvoju hranicu
Zraniteľnosti

~

Ochutnaj ma
Pocít' môj svet
Zvnútra
Nepochopiteľný, nenájdenný
Vášnivý
Preplnený pádmi s krídlami
Ukrytý v najtajnejšom odviate boku
Ludí
Svetský
Plný nádeje
Miluj ma
Na oplátku
Ním budeš kráčať tiež

~

Baví ma
Pomaly utekať
Výrečne mlčať
Plakať úsmevmi
Hľadať v škaredom
Krásne príbehy
Som tá najbohatšia
Ničnemajka

~

Slanou sladkosťou

Si spestrujem

Nočné dni

Chytám

Suché kvapky

Dažďa

Do dlaní

Aj tak sa mi napokon

Roztečú po tvári

Pomalou rýchlosťou

Si liečim

Žiale

~

Uteká

Strácam topánky

Zanechávam stopy

Aj tak rada rozjímam

A vyberám si cestu,

Ktorou sa pustím najbližšie

~

Búra do mňa vzduch
A ja sa strácam
V dave povzdychov
Počujem vlastné kvapky
Potu
Lomcuje mnou
Môj vlastný svet
(Po)letov

~

Vykúšem si diery
Za nebom
Zlepím ti ruky
Dokopy,
Aby si mi nemohol zakrývať
Slnko

~

Muži plačú
Chytám ich slzy
Do džbánu
A polievam nimi kvety
Rady zástupov
Krás
Na ich pomyselné
Tváre
Pre spomienku

Človek, neprenasleduj smrť. Ďakuj, modli sa a v prvom rade sa teš, krása
a láska je všade navôkol ☺